

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas V. Exclusi à munere capitis Ecclesiæ, omnes extra Pontificem
Romanum, sacri æquè ac laici homines.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

V E R I T A S V .

Dignitas capitis vniuersalis Ecclesie, in nullum purum hominem, siue sacrum, siue laicum, extra Romanum Pontificem cadit.

ITa habetur ex ijs titulis, quibus Pontifex statuitur Pastor & Rector omnium Christi ouium . Si enim omnes planè fideles, sunt Christi oues (vt sanè sunt) debent agnoscere Pontificem pro capite; ac proindè non possunt esse æquales capiti, vel obtinere æquè, ac Pontifex dignitatem capitis vniuersalis Ecclesie, sed id soli Romano Pontifici est proprium, si agatur de puris hominibus: Quod addo, propter Christum, quem esse caput Ecclesie, is tantùm negare poterit, qui ausu immani Ecclesiam decollare voluerit, vt loquitur D. Augustinus serm. 45. de Verb. Dom. *in fine.* Sed nimirum Christus non est purus homo, nec est militantis Ecclesie caput visibile, quod solùm adscribimus Romano Pontifici, & omnibus alijs puris hominibus, siue sacris, siue laicis abiudicamus; tam sigillatim, quàm collectiuè spectatis.

Inter sacras personas singulares, ausi sunt hanc sibi prærogatiuam arrogare Præsules Constantinopolitani, quasi dignitas capitis Ecclesie, esset conferta Vrbi Regiæ, & totius Imperij Metropoli. Ex quo iuxta illos sequi videbatur, translato Constantinopolim imperio, translatum esse etiam Sacerdotium. Sed perperam admeriebantur diuina Instituta politicis; & DEVS qui omnem arrogantem humiliat, iusto iudicio permisit, vt plerique Præsules Constantinopolitani, post vsurpatum titulum Patriarcharum œcumenicorum, in quo dignitas capitis Ecclesie inuoluitur, impingerent in varias hæreses, quod pugnat cum ratione capitis Ecclesie. Recensebo plures inferiùs, nunc vnum profero Michaellem Cerularium, quem Humbertus Cardin-

nalis.

nalis, & Petrus Amaliphitanus Legati S. Leonis IX. gradu mouerunt. Extrat horum Legatorum Decretum aduersus Michaellem & eius fautores, adscriptum libro Humberti contra Nicetam Pectoratum; In cuius Decreti medio cum præmissum esset, Urbem Constantinopolitanam quoad optimates, Ipsumque Constantinum Monomachum Imperatorem, esse Catholicissimam, subditur. [Quantum autem ad Michaellem abusiue dictum Patriarcham, & eius stultitiæ fautores, nimia zizania hæreseon seminatur quotidie in medio eius. Quia sicut Simoniaci, donum Dei vendunt; sicut Valefij, hospites suos castrant, & non solum ad Clericatum, sed insuper ad Episcopatum promouent; sicut Arriani rebaptizant in nomine Sanctæ Trinitatis baptizatos, & maximè Latinos; sicut Donatistæ, affirmant, excepta Græcorum Ecclesia, Ecclesiam Christi, & verum sacrificium, atque baptismum, ex toto mundo periisse; sicut Nicolaitæ, carnales nuptias concedunt & defendunt sacri altaris ministris; sicut Seueriani, maledictam dicunt legem Moysis; sicut Pneumatomachi, vel Theomachi, absciderunt à symbolo, Spiritus sancti processionem à filio; sicut Manichæi, inter alia, quodlibet fermentatum fatentur animatum esse; sicut Nazareni, carnalem Iudæorum munditiam adeò seruant, vt paruulos morientes, ante octauum à natiuitate diem, baptizari contradicant; & mulieres in menstruo, vel in partu periclitantes, communicari; vel si paganae fuerint, baptizari prohibeant, & capillos capitis, ac barbæ nutrientes, eos qui comam tondent, & secundum institutionem Romanæ Ecclesiæ barbas radunt, in communione non recipiant. Pro quibus erroribus, & alijs pluribus factis suis, ipse Michael litteris Domini nostri Papæ Leonis admonitus, resipiscere contempsit.]

Satin turpitudinum ac finis, congestum in vnum caput: En qui Patriarcha Oecumenicus, atque adeò vniuersalis Ecclesiæ rector & Pontifex, meritò audiat. Cum verò obduratio Græcanica diuinam patientiam denique læsit, tradi

diti sunt huiusmodi Antistites, cum tota gente, in manus impiorum & hostium fidei: vt qui Christum Domini agnoscerent, & Romanæ Ecclesiæ suauē iugum subire detrectabant, oppressi sub Saracenicā Tyrannide, obtererentur. Videndus præ cæteris ista lugens Gennadius cap. 5. pro Concilio Florentino sect. 14. Variorum verò disputationes aduersus hanc Græcorum obfirmationem in negando Romanis Pontificibus titulum capitis Ecclesiæ, eumque (saltem implicitè in titulo Oecumenici Patriarchæ) suis Constantinopolitanis Præsulibus arrogando, legere licet in calce Concilij Florentini Græcolatini.

Inter laicos, monstrosū Ecclesiæ caput apparuit superiore sæculo. Regum namque Anglorum infelicissimus Henricus VIII. cælum terræ commiscens, & spiritualia iura cum humanis confundens, caput Anglicanæ Ecclesiæ audire voluit, Spiritualem Monarchiam à Christo institutam, in tot capita quot Principes discindens, ex occasione admodum foeda, quæ natales Anglicani huiusce Pontificatus valdè dehonestat, vt apud Sanderum in Opere de Schismate Anglicano legere est. Bellant aduersus monstrosū hoc Ecclesiæ caput, idem Sanderus toto lib. 2. de visib. Monarchia, & de clauē Dauid lib. 6. item toto Stapletonius lib. 5. de principijs à cap. 17. Hosius toto lib. 2. Antibrentij, Suares lib. 3. defens. fid. à cap. 6. Bellarm. lib. 3. de verbo Dei à cap. 7. & lib. 1. de Pontif. cap. 7. Coccius tit. 1. lib. 7. art. 22. Eratque olim ad eò exploratum, vt Eulogius Presbyter Edessenus referente Theodoreto l. 4. histor. c. 16. & Nicephoro l. 11. cap. 23. vrgenti Modesto Valentis præfecto, atque dicenti: *Communica cum Imperatore*, ad eam vocem tanquam inauditam, & planè absurdam responderit, *Numquid cum Imperio, est etiam Sacerdotij dignitatem consecutus?*

Est in hanc rem locus insignis, in Epistola Honorij ad Arcadium, post expulsionem S. Chrysostomi; necnon alius in præfatione ad Concilium Parisiense, quæ est Ludouici,
ac

ac Lotharij Imperatorum; ac denique alius planè luculentus in Collatione S. Maximi cum Principibus in Secretario pag. 123. vbi Politicus confligit cum Sancto Sene, pro Sacerdotio Imperatoris, vrgens exemplum Melchisedeci, qui simul erat Rex & Sacerdos: sed eum vir Sanctus, post monstratam directè Imperatoris elongationem à Sacerdotio, imò eius in sacro memoriam, post Episcopum & omnes sacras personas, eludit dicendo, vt quando ex concursu Regiæ & Sacerdotalis dignitatis in Melchisedeco, probatum volebat, vtramque item dignitatem concurrere in Imperatorem; æquè assereret, Imperatorem sicut Melchisedecum esse sine patre, sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem vitæ habentem.

Ex duplici præterea Epistola Gregorij II. ad Leonem Isaurum, cōstat furiosum illum, vendicasse sibi titulum capituli Ecclesiæ. Scripsit enim ad Pontificem, vt initio Epistolæ secundæ prodit Gregorius, *Imperator sum & Sacerdos*: quod de supremo Sacerdotio accipiebat; idcirco enim vi suæ Sacerdotalis potestatis mandabat cogi vniuersale Concilium, & euerti sacras statuas, & Imagines aboleri. Gregorius ergo è contrario, multus est vtraque Epistola, in monstranda fatuitate huius placiti, quantumque inter sit inter Pontifices, & Imperatores. [Non sunt (inquit Epist. 2.) Imperatorum dogmata, sed Pontificum, quoniam Christi sensum nos habemus. Alia est Ecclesiasticarum constitutionum institutio, alius sensus sæcularium. Quem in administrationibus sæculi, militarem, ac ineptum, & crassum habes sensum, in spiritualibus dogmatum administrationibus habere non potes. Ecce tibi, palatij & Ecclesiarum scribo discrimen, Imperatorum & Pontificum; agnosce illud, & saluare, nec contentiosus esto, &c. Nam quemadmodum Pontifex introspiciendi in palatium potestatem non habet, ac dignitates regias deferendi; sic neque Imperator in Ecclesias introspiciendi, & electiones in Clero peragendi, neque consecrandi, vel symbola sanctorum Sacramentorum

ad-

administrandi, sed neque participandi absque opera Sacerdotis: sed vnusquisque nostrum, in qua vocatione vocatus est à Deo, in ea maneat. Vides Imperator, Pontificum & Imperatorum discrimen.] Addit ibidem alia in eandem sententiam. Nec minus explicatè Epistola 1. [Scis Imperator, sancta dogmata non Imperatorū esse, sed Pontificum, quæ tutò debent dogmatizari. Idcirco Ecclesijs præpositi sunt Pontifices, à Reipublicæ negotijs abstinentes, vt Imperatores similiter ab Ecclesiasticis abstineant, & quæ sibi commissa sunt, capeant.] Quod si sub initium Epistolæ, ait; [Quare verò tanquam Imperator & caput Christianorum sapientes non percontatus est] &c. Sensus est, Imperatorem esse caput quoad temporalia & merè humana. Vel certè sarcasmus est, quo alibi aliquoties in his epistolis vtitur Pontifex, illudens malè sibi Imperatori. Fortassis etiam post illam vocem *caput*, apponendum est comma, & illud *Christianorum*, ad *Sapientes* est referendum, vt sit sensus, rogandos fuisse ab Imperatore, & sæculari capite, sapientes quosque Christianorum, quid esset sentiendum de dogmate tunc primùm vocato in controuersiam.

Tantum vero abest, vt sæcularibus principibus, quibuscunque, competat dignitas capitis Ecclesiæ, vt potiùs quod Felix III. cap. *certum est hoc*, distinctè. 10. contestatur Principum sit, à Sacerdotibus doceri; nec fas sit terrenæ quantæcunque potestati, rebus Ecclesiasticis manum ad-mouere. In quam sententiam Felix præclarè agit cum Zenone Imperatore, Epistola quæ est in Append. Cod. Theodos. pag. 128. & omninò insigniter Stephanus Papa, redarguens Basilium Imperatorem, in literis quæ habentur in calce octauæ Synodi. Disertè idem Arcadio coram Gaina Arriano vnâ Catholicorum ædem sacram poscente, contestatus est S. Chrysostronus apud Metaphrastem in Actis Chrysostroni. Fortiter & robustè idem vrget Fa-cundus Hermian. l. 13. pro tribus capitulis, cap. 3. 4. & 5.

imò toto propè libro, fugillans fatis apertè Iustinianum ad quem scribit, quod homo laicus, in alienam messem falcem mitteret, & sacra tractare non vereretur; etiam si ab eo id factum vrgentibus Constantinopolitanis Episcopis, vt sacrae sanctiones roborarentur, excusent aliqui: secus quàm Baronius anno 541. Grauius item Theodorus Studita Catech. 127. agens de tyrannide Constantini Copronymi, & Ecclesie per eum oppressione. [Trahimur (inquit,) à Principibus verba cum sceleris antesignanis conferre; neque id solùm. Quin dictorum, ac controuersiarum arbitros cepere primores è magistratu, quibus despectare in nostratia nefas, vt ait quodam loco Gregorius Theologus: Tantum abest, vt iudices admittamus sacrorum dogmatum. Scilicet magistratui, diuinitus tributus gladius est, postquam extat hæc sententia. *Nam non est timori, (Magistratus) boni operis, sed mali. & non sine causa gladium portat, vindex ei qui malum agit; Quemadmodum & opitulus probis.* Cæterum SS. Apostolis. cum diuinorum dogmatum potestas, ab spiritu profecta, tum proscribendi atque soluendi; si quidem Domini ad eos hæc sunt verba: *Accipite Spiritum sanctum quorum remisistis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt.* Ac rursum *Quaecunque ligaueritis super terram, erunt ligata & in Cælo, & quaecunque solueritis super terram, erunt soluta & in Cælo.* Certum est autem, vt ijs dictum sit, ibidem & hæctenus. vicissim successoribus. editum; vt in ijs Iudicem capere magistratum, nihil sit aliud, quàm datam Apostolis à Spiritu potestatem abrogare.] Videndus præterea S. Maximus Monachus, & Martyr, in collatione cum Theodosio Episcopo Cæsariensi pag. mihi 161.

Nec tantùm semouentur laici à tractatione rerum fidei sed etiam à tractatione quarumcunque causarum de rebus aut negotijs Ecclesiasticis, quod euidentissimè monstrat, quàm absint à munere capitum Ecclesie. Agnouerunt id ipsum varij Principes; nec pij tantùm, sed & alios impij.

impij. Sic enim Arioualdus Arrianus, Rex Longobardorum, referente Iona Abbate, in vita S. Betolfi, cum à quodam Episcopo vrgeretur, vt Monachos malè haberet, respondit; [Non est meum, Sacerdotum causas discernere, quas Synodalis examinatio ad purum debet iudicare.] Similiter Theodoricus Arrianus consultus à Synodo Palmari, quid agi vellet in causa Symmachi Papæ, respondit [in Synodi esse arbitrio, in tanto negotio sequenda præscribere, nec aliquid ad se præter reuerentiam de Ecclesiasticis negotijs pertinere.] Longè minus itaque mirum est, pios Principes noluisse se immiscere negotijs sacrorum hominum. Æterna memoria dignus semper habitus est ea in parte, Cōstantinus Magnus quem ad id allegant S. Gregorius l. 4. regist. Epist. 75. & Nicol. I. Epist. ad Mich. Eius ad cognoscendum de Ecclesiasticorum causis interpellati, responsum, refert diffusè Rufinus l. 1. hist. c. 2. Breuius verò in hunc modum Sozomenus l. 1. c. 16. [Deus vos constituit Sacerdotes, & potestatem dedit de nobis quoque iudicandi, & ideo nos à vobis rectè iudicamur, vos autem non potestis ab hominibus iudicari. Propter quod Dei solius inter vos expectate iudicium, & vestra iurgia ad illud diuinum referentur examen; Vos autem nobis à Deo dati estis Dij, & conueniens non est, vt homo iudicet Deos, ille solus de quo scriptum est, *Deus stetit in Synagoga Deorum, in medio autem Deos iudicat.*] Haud disparem Marciani modestiam, cum ab Hæreticis interpellaretur ad iudicandum de iudicio Episcoporum, legere est in Concilio Chalcedonensi, iuxta Græcum exemplar Latino auctius fess. 5. act. 1. Quæ omnia manifestissimè produnt, Christianos Principes liquidò agnouisse, quàm non suum esset, gerere se pro Ecclesiæ capitibus.

Putentissimè ergo assentatus est Imperatori suo Denetrius Clematianus, cum in Responsis ad Cabasilam plusquam parasiticè dixit. [Imperator vt communis in Ecclesijs sapientum Princeps & re & nomine, Synodorum

placitis præsidet, & auctoritatem ipsis largitur; Ecclesiasticas ordinationes disponit, & legem ponit vitæ atque officio eorum qui altari inserviunt. Quin & iudicijs Episcoporum & Clericorum, & electioni Ecclesiarum vacantium. Promouet insuper à minori dignitate ad maiorem, puta ab Episcopali ad Metropolitanam, honorem eum exhibens aut Vrbi aut homini: in summa præter sacrificandi potestatem, cætera omnia iura Pontificalia manifestè exprimit Imperator; quibus in rebus cõuenienter agit & legibus & Canonibus.]Hoc operculum tali patellæ cõgruebat. Quid enim à sacris canonibus, & bonis quibusuis legibus alienius, quàm Imperatorem talia attingere? Video eadem paralitica scabie correptū Balsamonem, disceptatione de lampade Imperatoribus prælata, quæ habetur l. 7. iuris Græco Romani, idcirco dicere prælatam esse Imperatori geminam lampadem, Imperatrici vnā, Patriarchæ item vnā, quod Patriarcha sola spiritualia curet, Imperatrix solū temporalia. Imperator autem vtraque. Hoc est, officiosum, imo seruiliter seruale mendacium. Vtriusque potiùs Imperij prætensa possessio, sic adumbraretur.

Ad eandem vesaniam arrogatæ in sacra quoque iurisdictionis per Græcos Imperatores, refert Bosquetus ad librum 3. Epistolarum Innocentij III. circa Epistolam 19. quod loco flammei, iuberent præferri sibi crucem, vt est apud Codinum l. de offic. Aulae Constantinop. c. 5. Crux enim prælata, est insigne iurisdictionis sacre, & quidem supremæ saltem participatæ, vt propterea Romanis Pontificibus iam olim legatur prælata Crux; & ita Anastasius in Leone Tertio, cum de Cruce ei donata à Carolo Magno. Legatis item Pontificijs, crux prælata. Vnde Innocent. III. Epistola illa 19. sic scribit Archiepiscopo Thesalonicensi, quem constituebat sedis Apostolicæ legatum. [Dominicæ Crucis vexillum, per tuam Diocesim & Episcopatus tibi subditos, ante te deferendi, fraternitati tuæ licentiam impartimur. Sancto item Stephano Regi Vngariæ,

gariæ, datum ius præferendæ ipsi crucis, quod vicariam in suo regno curam Romani Pontificis in dispositione Ecclesiarum obiret, vt notat in eius actis Cartuicius. Et quod Metropolitanis in suis quisque Prouincijs olim ferè essent legati nati, inde factum, vt præferri eis crucem, receptum sit more propè vniuersali, de quo benè & fusè vir doctissimus Andreas Saussaius libro de eo argumento: & fuit hæc Crucis prælatio legatis & Metropolitanis adeò in vsu, vt Rodericus lib. 8. histor. c. 10. testetur, cum ipse qui erat Toletanus Archiepiscopus, in acie aduersus Saracenos ad animandos Christianos milites præsens adesset, non esse intermissam in medio prælio, inter grandinem telorum prælationem Crucis, incolumi eo qui Crucem gestabat. Quo officio, recètiore memoria functum Cardinalem Reginaldum Polum cum is qui Crucem illi præferre consueuerat, præ metu absisteret prælatione, apud Sanderum legere est, in Historia de Schism. Anglicano. Hæc abundè monstrant, prælationem Crucis esse vetus insigne iurisdictionis Ecclesiasticæ. Potuit itaque Imperator Constantinopolitanus, hoc vsurpatæ sacræ iurisdictionis Symbolum sibi arrogare, sed impiè, æquè ac stultè, vt ex di cti patet. Idem dicerem de gestatione Rocheti (vti nunc vocant,) quod malè Menardus disp. de iuribus Episcop. c. 5. n. 17. confundit cum honophorio laneo de quo Isid. Peli. l. 1. Epistola 136. Rochetum ergo lineum quo vtuntur Antistites, per eandem abusionem à Græcis Imperatoribus vsurpatum dicerem, vt est apud Codinū l. de officijs Aulæ Constant. qui vocat *ῥοχον βασιλικόν*; nisi Nicetas l. 1. de Isaacio Angelo *in fine* militibus quoque *ῥοχα* tribueret. Vnde sicut Rochetum militare, haud dubiè discrepauit ab Episcopali, ita fortè etiam Imperatorium.

Nulli ergo, siue sacro, siue laico homini sigillatim, dignitas supremi capitis Ecclesie tribui potest, præterquam Romano Pontifici. Qui verò vsque eò delirarunt, vt caput supremum Ecclesie dicerent esse vulgus fidelium, fecere.

cere Ecclesiam belluam multorum capitum, & regimen Ecclesiæ ex Monarchico verterunt in Democraticum, clau-
 ues statuentes in tota Ecclesia: quod esse contra fidem,
 rectè pronunciauit Isolanus l. 2. de Imperio Milit. Ecclesiæ
 tit. 6. q. 2. Duuallius Tract. de Pontif. parte 1. q. 3. & 8.
 Nanciantus Opusc. de potestat. Papæ *sub initium*, Caieta-
 nus t. 1. Opusc. tract. 1. c. 6. 7. & 11. ac tract. 2. parte 1. à
 c. 4. Victoria Relect. 2. sect. 1. & Thomas Illyricus tract. de
 potestat. Summi Pontif. *S. non igitur*. Resecant validè, hæc
 tam numerosa multicipitis hydræ capita, Ruardus Orat. 7.
 Theolog. Sanderus l. 1. Visib. Monar. à c. 6. Stapleto. lib. 5.
 de principijs *initio*, & Bellarm. l. 1. de Pontif. c. 6.

VERITAS VI.

*Dignitas capitis Ecclesie tributa diuinitus Romano Pontifici,
 porrigitur ad gubernanda omnia quomodocunque sumpta Ec-
 clesie membra, atque adeò etiam quosuis Presules siue sigil-
 latim sumptos, siue congregatos in Concilium quantumcun-
 que plenarium; cuius iudicia vt sint planè certa, Pontificis
 est firmare, ac sua auctoritate communire.*

ITA planè colligitur, partim ex ijs titulis quibus Pon-
 tifex asseritur caput vniuersæ Ecclesiæ, partim ex illis
 quibus dicitur, eum esse in Ecclesia Iudicem vice Christi.
 Sed expendamus distinctè singula. Quod omnia Ecclesiæ
 membra, subsint Romano Pontifici vt capiti, ex eo con-
 stat, quod vniuersalis collectio totius Ecclesiæ, (vt multi
 Pontificis tituli ferunt,) Pontifici contraposta, subiaceat
 eius Regimini, debeatque ab hoc capite pasci & regi. Non
 enim potestas Pontificia est in tota Ecclesia, sed in solo
 Pontifice, vt proximè attigimus. Quod si Ecclesia vniuer-
 sa, Pontifici vt spiritali capiti subiacet, multo magis idem
 affirmandum erit de quibusuis Ecclesiæ membris.

De laicis res est clara. Nemo quippè laicorum, quan-
 tumuis